

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

11. BŘEZNA 2001

Z obsahu:

Kdo chce být mezi vámi velký, buď vaším služebníkem

Promluva Svatého otce Jana Pavla II. na veřejné konzistoři 21. 2. 2001

- strana 2 -

Zamilovaná do Božského Milence

Markéta z Cortony (1247–1297)

- strana 4 -

Seminář sv. Petra ve Wigratzbadu

- strana 5 -

Počítačový fanda mnichem

- strana 6 -

Dar lítosti

- strana 7 -

Z žáka gurua učedníkem Ježíšovým

- strana 8 -

V jediném okamžiku

- strana 9 -

»Za koho mě pokládáte?«

Homilie Jana Pavla II. při předání kardinálských prstenů 22. 2. 2001

- strana 10 -

Výklad o křesťanském postu

Walter Lang

- strana 13 -

Zpytování svědomí

Václav Uhlíř

- strana 14 -

*Jdi cestou pšeničného zrna, cestou kříže, cestou milosrdenství.
Postní dny jsou sečteny. Velikonoce se blíží a ty prožiješ zmrtvýchvstání.
Umírání přináší život.*

Kdo chce být mezi vámi velký, buď vaším služebníkem*

Ještě jednou jsme slyšeli zaznít v našich uších tuto znepokojující Kristovu větu. Dnes byla adresována na tomto náměstí především vám, ctihodní a drazí bratři v biskupské a kněžské službě, kteří máte to potěšení, že budete nově zařazeni mezi členy kardinálského kolegia. (...)

Dnes je velký svátek všeobecné církve, která je bohatší o 44 nových kardinálů. Je to velký svátek pro město Řím, sídlo knížete apoštolů a jeho nástupce nejen proto, že on vytváří zvláštní vztah s každým z vás, nových nositelů purpuru, ale také proto, že příliv tolika osob ze všech částí světa nabízí možnost radostného setkání. Toto slavnostní shromáždění totiž vyvolává vzpomínku na tolik událostí, které poznamenaly Velké jubileum uzavřené před více než měsícem. Se stejným nadšením jako dnešní ráno »katolický« Řím otevírá kolem nových kardinálů horoucí náruč s vědomím, že se právě píše nová významná stránka jeho dvoutisíciletých dějin.

Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život za vykoupení mnohých (Mk 10,45).

Tato slova evangelisty Marka nám pomáhají lépe pochopit hluboký smysl události, jakou je konzistoř, kterou právě slavíme. Církev nespočívá na lidských výpočtech a silách, ale na ukřižovaném Ježíši a pevném svědectví, které o něm vydali apoštolové, mučedníci a vyznavači víry. Je to svědectví, které může vyžadovat také hrdinství úplného sebeobětování Bohu a bratřím. Každý křesťan ví, že je povolán k nekompromisní věrnosti, která může vyžadovat také krajní oběť. A to víte zvláště vy, ctihodní bratři, vybraní pro kardinálskou důstojnost. Berete na sebe úkol následovat věrně Krista, Mučedníka a Svědka víry par excellence.

Vaše služba Církvi se projevuje také tím, že doprovázíte Petrova nástupce a spolupracujete s ním, abyste mu ulehčili namáhavou službu, která sahá až na kraj světa. Spolu s ním máte být statečnými obránci pravdy a strážci dědictví víry a mravů, které má svůj původ v evangeliu. Tak budete bezpečnými vůdci

pro všechny a v prvé řadě pro kněze, zasvěcené osoby a angažované laiky.

Papež počítá s vaší pomocí a službou křesťanskému společenství, které vstupuje s důvěrou do třetího tisíciletí. Jako autentičtí pastýři budete bdělými hlídkami při ochraně stáda, svěřeného vám »nejvyšším Pastýřem«, který pro vás připravuje *nehynoucí věnec slávy* (1 Petr 5,4).

Zcela zvláštní pouto vás dnes spojuje s Petrovým nástupcem, který podle Kristovy vůle – jak zde bylo vhodně připomenuto – je »trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty biskupů i celého množství věřících« (LG 23). Toto pouto vás z nového titulu činí výmluvnými znameními společenství. Budete-li podporovat společenství, bude vám za to blahorečit celá církev. Svatý Petr Damián, kterého si dnes v liturgii připomínáme, říká: »Je jednota, která z mnoha částí činí jednu jedinou, která obrací rozličnou vůli lidí na spolupráci lás-

ky a harmonii ducha.« (Opusc. XIII, 24)

»Mnoho částí« církve nachází svůj výraz ve vás, kteří jste dozráli ve své zkušenosti na různých kontinentech v různých službách Božímu lidu. Podstatné je, aby »části«, které představujete, bylo shromážděny do »jedné jediné« skrze lásku, která je

poutem dokonalosti. Jen tak se bude moci uskutečnit Kristova prosba: *Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás jedno, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal* (srov. Jan 17,21).

Od II. vatikánského koncilu dodnes se učinilo mnoho, aby se rozšířil prostor odpovědnosti jednoho každého ve službě církevnímu společenství. Není pochyb, že s Boží pomocí se dá realizovat ještě více. Dnes jste jmenováni a ustanoveni kardinály, abyste přijali úkol podle své kompetence dát vyrůst spiritualitě společenství v církvi. Jen ona je totiž schopna dát »institucionální danosti duši vyznačující se důvěrou a otevřeností, duši, která plně odpovídá důstojnosti a odpovědnosti každého příslušníka Božího lidu« (Nov. mil. in. 45).

Ctihodní bratři, jste prvními kardinály ustanovenými v novém tisíciletí. Mystická loď Církve potom, co bohatě čerpala během Svatého roku z pramenů Božího milosrdenství, se chystá,

aby znovu vyplula na hlubinu a donesla světu poselství spásy. Spolu chceme rozvinout plachty větru Ducha tím, že budeme rozpoznávat znamení času a vysvětlovat je ve světle evangelia, abychom dali odpověď na »věčné otázky, které si lidé kladou: jaký je smysl přítomného a budoucího života a jaký je jejich vzájemný vztah« (GS 4).

Svět se stává stále složitějším a proměnlivějším, naléhavé vědomí existujících rozporů plodí nebo rozmnožuje protiklady a nerovnováhu (srov. tamt. 8). Nesmírné možnosti vědeckého a technického pokroku stejně jako fenomén globalizace, která se rozšiřuje na stále nové oblasti, vyžadují, abychom byli otevření dialogu s každou osobou a každou sociální institucí v zájmu zdůvodnit každému naději, kterou neseme v srdci (srov. 1 Petr 3,15). Proto ctihodní bratři, abychom dostali novým úkolům víme, že je nutné stále více rozvíjet intimní společenství s Pánem. Snad právě purpurová barva šatu, který nosíte, vám má připomínat tuto naléhavost. Není to snad ona barva, která je symbolem vášnivě lásky ke Kristu? Není snad v tomto planoucím purpuru naznačen plamen horoucí lásky k Církvi, která má ve vás žít připravenost vydat i svědectví krve, bude-li potřeba? »Usque ad effusionem sanguinis« – až k prolití krve, říká stará formule. Při pohledu na vás má ve vás vidět Boží lid konkrétní a zářící opěrný bod, který jej podněcuje, aby byl skutečně světlem světa a solí země (srov. Mt 5,13).

Pocházíte z dvaceti sedmi zemí a čtyř světadílů a hovoříte rozličnými jazyky. Není snad i toto znamením schopnosti, jakou má Církev, která je nyní rozšířená do všech koutů planety, aby zahrnovala národy s různými kulturami a jazyky a mohla

Pokračování na str. 6

* (Mk 10,43)

Cesta víry a důvěry

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte

Slovo Boží tě dnes zve do země kananejské, kam po vítězství nad čtveřicí pohanských králů Hospodin uvedl svého služebníka Abrama. Vyslechni pozorně jejich rozhovor, abys tak posílil svou víru a důvěru. Bezdětnému patriarchovi slibuje Pán potomstvo tak četné jako moře hvězd, jež zaplavuje hlubokou noční oblohu. *Ačkoliv už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů⁽¹⁾.*

Ty, kdo uvěří Pánu, takže přijmou jeho vůli a tak mu dají svoji vůli k dispozici, učiní nástroji svých velkých plánů, které *proti vši naději⁽²⁾* daleko překračují všechno, co bychom mohli očekávat podle svých lidských měřítek. Vždyť i ty patříš k slíbenému zástupu praotcova potomstva, které je početné jako hvězdy na nebi. I tebe vyvedl Pán z urské země hříchu a dal ti do majetku novou vlast, kde on sám je mnohem víc než mlékem a medem, neboť tě sytí svým Tělem a Krví, abys mohl *zářit jako hvězda ve vesmíru⁽³⁾* uprostřed pokolení špatného a zvráceného.

To vše ovšem není výsledek našeho úsilí, děje se tak jen díky Kristovu kříži, který podle Božího zaslíbení je naší silou i cestou k pravé vlasti. Tento kříž *proti vši naději* nekončí v potupné a bolestné smrti, ale směřuje k vítězství a slávě. A to i přes to, že tento kříž stále zůstává *znamením, kterému se odporuje⁽⁴⁾*. Apoštol tě na to upozorňuje, když *se slzami v očích* doznává, že je *mnoho těch, kteří se chovají jako nepřátelé Kristova kříže*.

V čem spočívá toto jejich nepřátelství? Spočívá také v tom, že *všechna jejich snaha je obrácena jen na věci pozemské*. Mají za to, že se tak otevírají světu, a ve skutečnosti se uzavřeli před tím nejpodstatnějším, totiž před Křížem. Neboť otevřít se světu tak, jak to chce Ježíš, znamená nejen sobě, ale i světu výrazně dosvědčovat, že zatím žijeme ve vyhnanství a jen skrze Kristův kříž dojdeme k pravému domovu. Ale *nepřátelé Kristova kříže*, kteří jsou mezi námi, tento kříž před světem záměrně zakrývají z falešných obav, aby snad Křížem svět nebyl pohoršen, a tak jej postupně sami ztrácejí ze zřetele. Neradi slyší, že bez Kříže *čeká na konci záhuba*. Vytvořili si místo toho jiné nauky a chlubí se jimi, jako by vlastním přičiněním zmoudřeli a prohlédli, a zatím *by se měli stydět*. Ty se však nechlub ničím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým *je pro tebe ukřižován svět a ty světu⁽⁵⁾*.

Strach z Kříže je strach těla a tělesného smýšlení. Naše tělo však není určeno k hýč-

kání a zbožňování, naše tělo je povoláno k vysoké důstojnosti zde na zemi a k oslavě a dokonalé blaženosti v nebi. Zde na zemi je chrámem Božího Ducha a v nebi je oslavou stvořitelské Otcovy lásky. Tuto skutečnost není možno přijmout bez hluboké víry a důvěry, o které tě tak výmluvně poučil už Abrahám. I dnes ti Pán nabízí znovu příležitost upevnit svou naději, když tě zve, abys spolu s Petrem, Jakubem a Janem vystoupil na horu Tábor a zúčastnil se tak jeho modlitby. Budeš dnes očitým svědkem toho, co se děje při každé opravdové modlitbě, i když je to lidským očím zatím zahaleno: nebe se otevírá a celé tvoje lidství se povznáší, aby v záři Boží milosti rozmlouvalo s Otcem ve společnosti svatých.

Ježíšovo tělo ti dnes svým oslňujícím jasem ukazuje, k jaké slávě je povoláno tělo spravedlivého, až *On promění naše ubohé tělo jako jeho tělo oslavené*. Všimni si, že právě v tuto chvíli, která tě přivádí do vytržení, nerozmlouvá Pán s představiteli Zákona a Proroků jen o slávě, ale především o své bolestné cestě, která se má *naplnit v Jeruzalémě*. Pros Ducha síly, abys neupadal do *těžkého spánku*, kdykoliv slyšíš o cestě kříže. To tvé tělo si tak hledá vytáčky a okliky, ale samo přítom ani *neví, co mluví*.

Kdykoliv tě zahálí oblak pochybnosti a malomyslnosti a zmocní se tě bázeň, vzbud' znovu svou víru a důvěru v Pána, jehož přítomnost, láska a moc jsou stále s tebou, i když jej právě nevidíš. *Nikdo, kdo v něho věří, nebude zklamán⁽⁶⁾*. Proto ho Otec poslal k nám, aby *se ujal potomstva Abraháмова a vysvobodil ty, kdo strachem před smrtí jsou drženi v porobě⁽⁷⁾*. Syn člověka, který *sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí⁽⁸⁾*.

Nejistější záruku však máš ve slovech samotného nebeského Otce. Dosvědčuje ti, že ten, koho máš následovat na jeho cestě kříže, je jeho *milovaný Syn*, který se *ponížil a je poslušný až k smrti⁽⁹⁾*. Výzva, abys ho poslouchal, není tedy příkazem, nýbrž láskyplnou prosbou dobrotivého Otce, který ti přeje, abys tak *měl v sobě stejné smýšlení, jaké má Ježíš Kristus⁽¹⁰⁾*.

Důvěřuj v Pána, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina⁽¹¹⁾.

Bratr Amadeus

(1) Řím 4,18; (2) tamt.; (3) srov. Fil 2,15;

(4) Lk 2,34; (5) srov. Gal 6,14;

(6) Řím 10,11; (7) srov. Žid 2,17.16;

(8) tamt. 18; (9) Fil 2,8;

(10) tamt. 5; (11) resp. žalm 27.

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 15,5-12.17-18

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldeců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ (Abrám) řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ (Bůh) mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ (Abrám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení - Flp 3,17-4,1

Bratři, jedněte všichni tak, jak jedná já, a dvejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. A tak, moji bratři milování a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně, milování!

Evangelium - Lk 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahálil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Zamilovaná do Božského Milence

Markéta z Cortony (1247-1297)

Manželství nadivoko

Narodila se v Toskánsku čtyři hodiny chůze od Cortony v roce 1247 jako dítě chudých zemědělců. V sedmi letech ztratila matku. Otec se záhy nato znovu oženil, ale Markéta si s macechou nerozuměla. V 18 letech přesycena špatným zacházením opouští otcovský dům. Vyrostla v krásnou, nebezpečně krásnou ženu. Čeká ji život se všemi svými svody.

V tu dobu si jí začne všimát mladý šlechtic jménem Arsenio. Jde s ním na jeho zámek a stane se před celou veřejností jeho milenkou. Žije s ním takto devět let v naději, že nakonec splní svůj slib a ožení se s ní. Porodí mu syna. Arsenio oslavuje svou krásnou ženu. Výchytky svědomí, že žije v hříšném stavu, se stále vracejí, ale ona je utápí v lehkomyšlnosti a v obavách, aby

Milenka

nebyla připravena o své štěstí. Ráda by změnila svůj život, ale nemá k tomu dosti sil.

Blesk z čistého nebe

Jednoho dne se její milenec nevrátí v obvyklou dobu z cesty. Tři dni nato se objeví jeho pes a táhne Markétu s kňučením

za šaty. V strašné předtuše následuje zvíře, až konečně najde v blízkém lese mrtvolu zabitého milence. Pohled na tělo pokryté ranami, zohavené a zčásti již v rozkladu ji rani až do morku

U mrtvoly milence

kostí. Zrak jí přechází. Naplní ji hluboký odpor k dosavadnímu způsobu života a současně jí jímá hrůza před Boží spravedlností.

Když se vrátí domů, vezme své dítě a přes pozdní denní dobu opouští místo své minulosti a bloudí, až k ránu vstoupí do rodného domu. Otec by byl ochoten se jí ujmout, ale macecha prohlásí, že s takovou osobou nemůže zůstat pod jednou střechou.

Stojí na ulici. Kolemjdoucí před ní plivají a v srdci se ozývá pokušení: Jdi do města, jsi mladá a krásná, muži se o tebe poperou, proč bys měla hladovět, když můžeš žít v radovánkách ty i tvoje dítě.

»Moje dcero!«

Je v pokušení opustit svá dobrá předsevzetí, ale modlí se a vnitřní hlas jí říká, aby odešla ihned do Cortony a svěříla starost o svou duši tamním františkánům. Malí bratři ji nezavrhnu. V bratru Giuntovi (svém pozdějším životopisci) najde chápatelivého duchovního vůdce,

u něho vykoná v průběhu osmi dnů generální svatou zpověď, která nepřipouští pochyb o jejím obrácení. Ona sama je však po svém obrácení vystavena období strašné bezútěšnosti. Minulé viny vystupují do nejmenších podrobností v jejích vzpomínkách, takže si přeje zmizet ze světa. Až jednoho dne po svatém přijímání se náhle ozve hlas: »Moje dcero!« Působu tohoto hlasu nemůže odolat. Upadá do extáze. Přítomní svědkové slyší, jak celá bez sebe úžasem a radostí stále opakuje: »Já jsem Jeho dcera, On to řekl. Ó nekonečná přívětivost mého Boha! Ty tak dlouho vytoužené slovo! Tak naléhavě vyprošené! Oceáne radosti! Moje dcero! To řekl můj Bůh! Moje dcero!«

Pokání

Františkáni jí zařídí pobyt u jedné zbožné paní. Zde nyní začíná její život pokání, který svou radikálností odpovídá vážnosti její lítosti. Své šperky a své vzácné šaty rozdává chudým, obleče si hrubý šat. I nejobyčejnější věci domácnosti dává pryč, říká se, že by rozdala i tašky ze své střechy. »Kdybych mohla,

Obláčka

Ó slavná svatá Markéto z Cortony, veď nás přímočarostí svého příkladu, pomáhej nám svou stálou pomocí, prosíme tě, naše družko, dokud nebudeme přijít do domu našeho Otce.

Jan Pavel II.

u hrobu světice v roce 1999

rozdala bych své srdce chudým,« říká.

Vydělává si na živobytí pro sebe a pro své dítě ošetřováním nemocných a vykonáváním těžké tělesné práce. Její každodenní strava sestává z chleba a ovoce. Když se pozdě večer vrací domů, modlí se často až do ranních hodin. Spí na klestí nebo na tvrdé zemi. Jednu neděli se objeví s provazem kolem krku v kostele ve svém domově a odprošuje veřejně za pohoršení, které dávala svým životem.

Po třech letech zkoušky vstoupí nakonec do třetího řádu sv. Františka.

Hlas milosrdenství

Nyní se kromě výchovy svého syna (který se nakonec stal františkánem) věnuje skutkům bliženské lásky, především těhotným a nemocným. Spolu s Diabellou, paní, která ji po obrácení tak laskavě přijala, založí malou nemocnici a malé klášterní společenství.

V té době se její slzy lítosti mění více a více v slzy radosti, protože se stále více cítí přitahována k Bohu a naplněna Boží milostí. Její láskou, jejím novým životem je nyní Kristus, s nímž vede téměř bez ustání rozhovor plný lásky a důvěry. Vnímá jeho slova: »Udělal jsem tě zrcadlem tvých hříchů. Na tobě poznají

i ti nejzavřelejší, jak rád bych k nim byl milosrdný, abych je zachránil. Ty jsi vůdce pro hříšníky, aby ke mně přišli skrze tvůj příklad. Moje dcero, postavil jsem tě jako světlo uprostřed temnoty, jako novou hvězdu, kterou dávám světu, abych slepým přinesl světlo, zbloudilé přivedl zpět a abych napřímil ty, kteří se hroučí pod tíží vin. Ty jsi cesta zoufalých, hlas milosrdenství.»

Mezi Kristem a ďáblem

Z daleka široka přicházejí ti, kteří potřebují pomoc, aby slyšeli od Markéty hlas útěchy. Dostala dar proroctví a vzhledu do srdce a velkou moc nad zlými duchy. Město Cortona, které bylo kvůli ní rozdělené, je nyní jejím životem obnoveno. Až do posledního dechu se modlí za obrácení těžkých hříšníků a přijímá je s láskou, když se

Malá nemocnice milosrdenství

s chvěním objeví u jejího prahu. Příliv kajících je tak velký, že si na to františkáni až stěžují. Tu Markéta uslyší slova: »Tvůj zpovědník ti zakázal posílat mu tolik mužů a žen, kteří se obrátili skrze tvé slovo a tvé slzy. Odpověď ti, že není schopen vyklidit tolik chlévů za jeden den. Řekni mu, že když slyší zpověď, nečistí chlév, nýbrž připravuje mi v duších kajících můj příbytek.«

V jásohu

V 50 letech cítí náhlý úbytek tělesných sil. 22. února 1297, 29 let po tvrdém pokání a po sedmnáctidenní nemoci, kdy nepřijímá žádnou potravu, umírá nikoliv s chvěním a strachem, ale jak říká životopisec, »s radostí ozářenou tvář«. Na jejím hrobě se dějí nápadné zázraky. Při rekognoscaci v roce 1392 je její tělo nalezeno neporušené. Benedikt XIII. ji 17. května 1728 zařadil mezi svaté. Je velkou prosící přímluvkyní pro ty, kteří prožívají životní krize a životní zklamání. Její svátek se připomíná 22. února.

-FeL- 75/2001

-lš-

Prameny:

Holböck, F.: Ausblick zum Durchbohrten.

Boscherini, L.: Margherita la Santa. Cannon, J.: Margerita of Cortona and the Lorenzatti.

Seminář sv. Petra ve Wigratzbadu

Nový prezident papežské komise »Ecclesia Dei« Dario kardinál Castrillón Hoyos prohlásil v interview pro rakouský list »Profil« výslovně, že **věřící, kteří trvají na tridentském ritu, nedělají »nic špatného«.**

Energický kuriální kardinál původem z Kolumbie bere svou funkci jako prezident komise »Ecclesia Dei«⁽¹⁾ vážně. Dokladem toho je jeho osobní účast na posvěcení kněžského semináře sv. Petra ve Wigratzbadu. Základní kámen k tomuto semináři byl položen 18. října 1999.

Seminář byl slavnostně posvěcen na první mariánskou sobotu v říjnu minulého roku, která byla pro tuto slavnost záměrně zvolena. Sešel se zde velký počet věřících a duchovních i ze sousedních zemí. Obřadu posvěcení předcházela pontifikální mše svatá, kterou kardinál Hoyos celebrouval v **tridentském ritu**. Přítomni byli také arcibiskup Wolfgang Haas ze švýcarského Vaduzu a světlí biskup a generální vikář Ziegelbauer z Augšpurku.

Votivní mši »Adeamus cum fiducia« (Přistupme s důvěrou) k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie doprovodila svým zpěvem seminární schola. Po zpěvu evangelia se k přítomným obrátil kardinál Hoyos s německy přednesenou homilií. Nejdříve poděkoval z celého srdce za upřímné důkazy propojení mezi Nejsvětějším Srdcem Ježíše Krista a Panně Marii zasvěceným chrámem. Vyslovil »Pán Bůh zaplať!« představenému Bratrstva sv. Petra A. Devillerovi a rektoru semináře Bernardovi Denekeovi. Pozdravil všechny profesory, vyučující

a seminaristy, »onen nadějný dorost« společnosti, který se zde připravuje na přijetí kněžského svěcení. »Nový seminář označuje nový začátek, nadějný vstup Bratrstva svatého Petra do nové fáze svého působení.« ... »Co je v našem životě jako věřících, seminaristů, řeholníků a kněží důležitější, hodnější úsilí a více uchvacující než žít podle Božského Srdce a takřka přejímat jeho tlukot, v síle posvěčující milosti, která nás připodobňuje k Bohu, poznávat tak, jak On poznává, a milovat tak, jak On miluje?«

»Není právě toto vaše povolání, kněží a seminaristé Bratrstva sv. Petra,« pokračoval kardinál Hoyos, »totiž stát se dušemi, které milují Boha stále hlouběji a stále vnitřněji, zakořeněny v tajemství Krista, jediného Vykupitele? Jako ti, kteří milujeme Boha, nacházíme naše naplnění, které spočívá v lásce spojující lidi s Bohem, **ABY ŽÁR LÁSKY K JEŽÍŠI V NÁS NEVYHASL.»**

V závěru své homilie vyzval kardinál nejsvětější Pannu, aby se »ukázala všem věřícím, kteří jsou zde dnes shromážděni, všem členům Bratrstva sv. Petra, zvláště těm, kteří jsou na cestě ke kněžství, jako Přímluvkyně a Prostřednice spásy«.

Pak se slavnostní procesí odebralo k budově semináře, kde za zpěvu »Asperges me« pokropil kardinál Hoyos budovu i věřící svěcenou vodou. Slavnost zakončil zpěv chvalozpěvu *Te Deum laudamus*.

-sks- 6/2001

⁽¹⁾ Komise, která pečuje o věřící oddané římskému ritu podle misálu z roku 1962.

KDO CHCE BÝT MEZI VÁMI VELKÝ...

Pokračování ze str. č. 2

všem zanést zvěst o Kristu? Jen a jen v něm je možno dosáhnout spásy. To je pravda, kterou chceme právě dnešního dne znovu potvrdit. Kristus kráčí s námi a vede naše kroky.

Ve dvousté výročí narození kardinála Newmana se mi zdá, jako bych slyšel znovu zaznít slova, s jakými on přijímal od mého předchůdce papeže Lva XIII. posvátný purpur. Řekl: »Církev nemá dělat nic jiného než plnit svůj úkol v důvěře a v pokoji; zůstat pevná a klidná a očekávat od Boha spásu. Pokojní zdědí zemi a budou se těšit hojností pokoje. (Ž 36,2)« Slova tohoto velkého muže církve nechť jsou pobídkou pro nás všechny, aby rostla naše láska pro naši pastýřskou službu.

Ctihodní bratři, jsou kolem vás shromáždění vaši příbuzní a přátelé, aby měli účast na této chvíli radosti, jsou zde věřící svěření vaší pastýřské péči. Oni společně s celým křesťanským lidem v duchu přítomným se obracejí k Pánu s horoucí prosbou za vaši novou službu Apoštolskému stolci a všeobecné církvi.

Nad vámi vztahuje svou mateřskou ruku Maria, která, když přijímala pozvání Božského poselství, uměla pohotově odpovědět: *Ať se mi stane podle tvého slova* (Lk 1,38). Přimlouvají se se za vás apoštolové Petr a Pavel a vaši svatí ochránci. Provází vás také moje bratrská vzpomínka v modlitbě a moje požehnání.

L'Osservatore Romano
22. 2. 2001
Překlad -š-

Počítačový fanda mnichem

Když mi bylo 12 let, postavil jsem první rádio, ve čtrnácti jsem byl nejmladším praktikanem při vývoji mikročipů u Siemensu, v 18 letech mi přiznali cenu za výzkum v oboru techniky. Najednou jsem měl 20 000 marek v kapse. V 21 jsem si vydělal mnohem více jako programátor a technický manažer. Moje kariéra dosahovala vrcholu. Měl jsem všechno, co jsem si mohl přát: vysněné povolání, přátele, kteří byli milionáři, i já jsem měl mnoho peněz, uznání, moc... ale pořád jsem hledal: hledal jsem maximální štěstí...

Jednou v létě mi kolega ze studií vyprávěl o svém plánu jet do Francie a tam strávit několik dní v tichu kláštera. To by nebylo »nic pro tebe«, myslel si. Ale já jsem byl zvědavý, a tak jsem se rozhodl, že se jednou také podívám...

1. den v klášteře sv. Jodarda v komunitě sv. Jana: Fascinuje mě vidět tolik zcela zářících a veselých mnichů, kteří ručně dokázali umýt za 12 minut devadesát talířů.

2. den: Posadil jsem se do kaple, abych tam v tichu přemýšlel o svých technických problémech. Podíval jsem se kolem sebe – přede mnou visí kříž a já se na něj dívám. »Ne, tomu skutečně nemůže uvěřit, že ten na kříži je Bůh.« Ale náhle mě přepadne úplně skálopevná jistota: Ano, Ježíš je skutečně Bůh, Boží Syn. Žádné zjevení, žádný hlas, jenom hluboký mír a nesmírná radost ve mně – mohl

bych skákat přes kostelní lavice až k svatostánku...

3. den: Nikomu o svém »setkání« s Ježíšem nevyprávím. Ale jedno je jasné: Musím vstoupit do tohoto společenství sv. Jana! **Když jsem se znovu vrátil domů,** připravoval jsem se tiše na svůj vstup. Všechno jsem opustil: rodinu, přátele, svůj počítač, peníze, luxus, abych šel za Ježíšem v osvobozující chudobě, čistotě, poslušnosti. Po prvních týdnech v klášteře přišla velká krize: francouzská řeč mi vůbec nešla. Jeden přítel spadl přede mnou ze schodů a zůstal ochrnutý, připoutaný na vozík. Pro lékaře beznadějný případ. Proč to Bůh dopustil? Kde je ten Bůh, který mě tak velice miluje?

OK, ve svém zoufalství jsem uzavřel s Bohem obchod: »Ježíši, já jsem pro tebe toho tolik nechal běžet. Teď jsi na radě TY. Ty jsi přece všemohoucí.« Sestavil jsem listinu plnou přání. Dal jsem Bohu čas až do Vánoc. Jinak se vrátím k počítačům a budu dolovat miliony. Ale zač se více pořídí, za peníze, nebo za modlitbu? **Bůh** nevidí věci tak jak my lidé, a když připustí něco negativního, pak jen proto, aby udělal něco ještě většího.

Před Vánoci opustil přítel invalidní vozík, já jsem, aniž vím jak, uměl a rozuměl francouzsky, aniž bych se učil slovíčka, a také jiná přání mi Ježíš splnil, dokonce mnohem více.

Po osmi letech... Po studiu filozofie a teologie jsem nyní vysvěcen na kněze. Ve společen-

Jan David byl vysvěcen na kněze 1. července 2000

ství sv. Jana jsem si našel místo v církvi, abych čerpal z nevyčerpatelných bohatství církevní nauky a Kristovy lásky, tak jako sv. Jan, miláček Páně, po Ježíšově boku. V této »nové« rodině panuje obdivuhodná rovnováha mezi vnitřní modlitbou (adorací) a apoštolským vyzařováním a bliženskou láskou.

Nelitoval jsem ani jednoho dne svého mnišského života a mohu potvrdit – největší štěstí je možno najít jen u Pána Ježíše. Protože naše srdce je stvořeno tak velké, že je žádná lidská láska nemůže dokonale naplnit, to může jen nekonečná Boží láska. **Ježíš** stále plní svůj slib: *Kdo opustí všechno, obdrží stokrát víc a k tomu ŽIVOT VĚČNÝ.*

Bratr Jan David

Dar lítosti

Dva a půl měsíce před svou smrtí řekla Terezie z Lisieux své představené, jak by chtěla doplnit svůj životopis: »Napište, moje matko, zřetelně, že kdybych spáchala jakýkoliv možný zločin, zachovala bych si stejnou důvěru a jsem si vědoma, že množství mých urážek by bylo jako kapka vody, která spadne do rozpalené pece. Vypravujte pak příběh hříšnice, která zemřela láskou...«

Příběh, na který naráží, je epizoda z doby pouštních otců a je to zářný příklad mystického trojzvuku: velké viny, velké lítosti, velké milosti. Paesie a Markéta z Cortony jsou dvě duchovní sestry.

»Jednomu mladému děvčeti zemřeli rodiče a ono zůstalo samo jako sirotek. Myslelo nyní na to, zřítit pohostinství pro cizince a pouštní otce. Tak se stalo a ona přijímala cizince a sloužila pouštním otcům. Po čase spotřebovala své jmění a začaly pro ni zlé časy. Tu k ní přišli zkažení lidé a navedli ji ke zlým skutkům. Když se jí tedy dařilo špatně, oddala se smilstvu. Otcové to uslyšeli a byli velice zamrouceni, obrátili se na starého otce Jana a oznámili mu: „Slyšeli jsme o oné sestře, že se jí zle vede, a ona přesto, jak jen mohla, nám prokazovala lásku. Nyní bychom chtěli prokázat lásku jí a přijít jí na pomoc. Zajdi tedy

k ní a podle moudrosti, kterou ti Bůh dal, se o ni postarej.“ Otec Jan tedy šel k ní. (...) Posadil se k ní. Zadíval se jí do tváře a řekl: „Co odsuzuješ na Ježíši, že jsi zašla tak daleko?“ Když to uslyšela, šla do sebe. Otec Jan nechal klesnout svou hlavu a dal se do pláče. Řekla mu: „Otče, proč pláčeš?“ On na ni pohleděl, pak sklopil hlavu a plakal dále. Potom jí řekl: „Vidím, jak ti satan plivá do tváře, a nemám plakat?“ Když to uslyšela, řekla: „Pomůže zde obrácení?“ On odpověděl: „Ano.“ Ona mu řekla: „Vezmi mě, kam chceš!“ Odpověděl: „Pojďme!“ Zvedla se a následovala ho. Otcí napadlo, že nic nezařídila, ani neřekla nic o svém domě, a to ho udivilo. Když nyní přišli na poušť, bylo již pozdě večer. Připravil jí z písku polštář, udělal nad ní znamení kříže a řekl: „Vyspi se tady!“ Pak si sám udělal opodál lůžko, pomodlil se své modlitby a uložil se k spánku. Kolem půlnoci se probudil a viděl, jak z nebe na ni sestupuje zářící světlo. A viděl, jak andělé odnášejí její duši vzhůru. Vstal a šel k ní. Když však viděl, že je mrtvá, vrhl se na tvář a vzýval Boha. A uslyšel, že jedna hodina jejího pokání byla vlídněji přijata než pokání mnohých, kteří je konají dlouhý čas, ale neukazují takový žár lítosti.«

Z Moudrosti otců

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ÚNOR 2001

Úmysl všeobecný:

At' se děti již nikdy nemusí zúčastnit vojenských konfliktů, ale at' mohou bez nenávisti a násilí prožívat nezkalené a šťastné dětství v láskyplném prostředí rodiny, školy a společnosti.

Úmysl misijní:

At' rodina, která přijala evangelium za své, je nástrojem evangelizace, a tak pomáhá vytvořit z lidstva pravou rodinu národů.

Úmysl národní:

At' mladí lidé nacházejí - ve světle Ducha svatého - své osobní životní povolání a jsou mu věrni.

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Toto je čas milosti.

Proto, modlete se, modlete se, modlete se, až pochopíte Boží lásku pro každého z vás.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje, 25. 2. 2001

Jako matka, která nemůže resignovat...

Stručnost tohoto poselství jen vyzvedává Marii pronášená slova, ta slova, která nám nepřestává opakovat - jako matka, která nemůže resignovat před zarputilostí svého dítěte, když je vidí na špatné cestě.

„Až pochopíte...“ Až konečně...

Modlíme se tak dlouho, tak, až nám bude dána inteligence lásky, až tato láska naplní náš život a stane se jeho světlem? Pokud nás naše modlitba nepřetváří, je buď příliš krátká, nebo příliš povrchní.

Prožíváme čas milosti, kdy těm, kdo se modlí, jsou udělovány zcela zvláštní milosti. Svatá Panna je „rozdělovatelkou“ těchto milostí, její velká blízkost v této době nám je činí snadno přístupnými. Ale my máme strach z hluboké modlitby, i když právě ona je pramenem jediného štěstí, které můžeme na zemi vychutnávat.

Když mluvil o modlitbě, P. Slavko měl ve zvyku říkat, že „chuť přijde, když jíme“. Vskutku, čím méně se modlíme, tím méně máme chuť se modlit, a čím víc se modlíme, tím víc v nás roste hlad po spojení s Bohem, tím víc naše modlitba je radostí.

Věříme-li, že nás svatá Panna navštěvuje, naslouchejme dobře jejím slovům, budme pozorní: matka nemůže chtít nic jiného než dobro svých dětí.

*Bratr Efraim k poselství
Královny míru z 25. 2. 2001*

Biskup Jiří Paďour byl jmenován česko-budějovickým biskupem-nástupcem

Papež Jan Pavel II. 23. února jmenoval dosavadního pražského světicího biskupa Jiřího Paďoura česko-budějovickým biskupem-nástupcem. Jmenování bylo zveřejněno tentýž den v poledne ve Vatikánu a v arcibiskupském paláci v Praze, kde s ním veřejnost seznámil apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa.

Shromáždění se dále zúčastnili: pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, česko-budějovický biskup Antonín Liška, pražští světicí biskupové Václav Malý a Jaroslav Škarvada, generální vikáři obou diecézí a další hosté.

ČBK

Z žáka gurma učedníkem Ježíšovým

Kněžské povolání

Narodil se 1947, obdržel solidní křesťanskou výchovu a prožíval ve svém dětství hluboké náboženské zkušenosti: Boží lásku v jeho skutečné eucharistické přítomnosti, ve vztahu k Božskému Srdci před svatostánkem, v časném svatém přijímání ve věku 5 let... s radostí konal službu ministranta... přijímal povolání.

Ztráta víry

»Toto povolání dlouho nevydrželo. Kdysi jsem vyslovil své přání stát se knězem jednomu příteli, kterému jsem důvěřoval, ale ten nevěděl, co mi k tomu říct.

Jacques Verlinde

V mládí jsem musel projít těžkými zápasy. Když jsem mohl převzít odpovědnost za svůj život, připadal mi Bůh jako příliš autoritativní a přísný soudce. Probíhal ve mně zápas mezi Bohem lásky a Bohem soudcem. Bojoval jsem vnitřně, bez opory, a moje síly byly záhy vyčerpány. ... Když mi bylo 16-17, byl jsem konfrontován s nedůvěrou: Marx, Freud a Nietzsche. Protože jsem neměl filozofické vzdělání, nedokázal jsem proti tomuto redukcionistickému myšlení postavit žádné argumenty... Došel jsem k přesvědčení: abych mohl žít svůj život odpovědným způsobem, musel bych odhodit »náboženské berly«... Rok nato jsem se rozhodl, že nebudu přijímat Eucharistii - to byl zlom... tento zlom byl opravdovým rozchodem, protože Eucharistie zůstala i nadále v mém

životě nehlubším a nejintenzivnějším momentem, v němž jsem se otevřel tajemství, které dalo smysl mému životu....

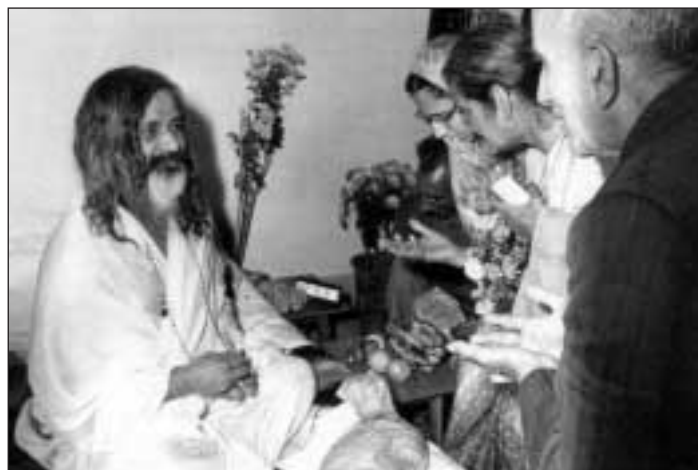
Nacházíme se v 60. letech, zpochybňoval jsem jakoukoliv autoritu: politickou, civilní, morální a náboženskou. Svou žízeň po absolutnu jsem chtěl utišit v lidské oblasti: vědeckým výzkumem, politickou a sociální angažovaností, účastí na studentských hnutích. Ale nakonec jsem nenašel nic, co by mohlo vyplnit moji vnitřní prázdnotu.«

Cesta k východní spiritualitě

Jacquesovi je 22 let. V tomto stavu »metafyzického neklidu« upoutal jeho pozornost plakát, který zval k transcendentální meditaci. Přitahuje ho návrh pomoci určité techniky dosáhnout hlubších úrovní vědomí. Jako tisíce jiných mladých lidí má pokušení k cestě do nitra, obrací se k východním cestám zasvěcení, které jsou poznamenány ezoterickými školami a i halucinogenními drogami. Učí se poznávat určitý druh »fascinace prázdnotou«.

Záhy medituje denně celé hodiny, začíná však při tom pociťovat i nepříjemné vedlejší účinky: nespavost, obtíže v soustředění, problémy vést rozhovor. Neschopen zvládnout svou práci musí se jí vzdát. Využívá tohoto času k cestě do Španělska

Mahariši Maheš Yogi přijímá hosty, kteří mu nesou květiny a plody

ke guruovi Maharishi Maheš Yogi-mu, zakladateli transcendentální meditace, který jej přátelsky přijímá: vědci v jeho blízkosti mají totiž přispět k serióznosti jeho technik.

Jacques se stává brzy učitelem, členem vedoucího týmu a nakonec žákem gurma, svým způsobem jeho soukromým sekretářem. Je mu 24 let a doprovází ho tři roky na jeho cestách po celém světě, při tom využívá jeho nauku a setkání v ašramu (hinduistický klášter) v Himalájích a sám se stává mnichem hinduistické tradice. ... Pak postaví přelomové setkání s Ježíšem jeho život zcela na hlavu. Opouští gurma ve svých 27 letech.

Obrácení

»Určité události a konflikty svědomí mě přiměly, abych se rozešel s hinduismem, například setkání s člověkem, který umíral v totální lhostejnosti, jedním malomocným, kterému se nesmělo pomáhat, aby mohl naplnit svoji „karmu“ (životní osud). Dostal jsem také radu, abych nenavštěvoval v nemocnici nemocné, protože to zmenšuje „počet mých oscilací“.

Rozhodující fáze mého obrácení nastala ovšem v průběhu návštěvy jednoho přírodního léčitele, se kterým guru konzultoval... Povolal lékaře různých oborů z rozličných zemí, protože zdravot-

Jacques Verlinde

ní stav jeho spolupracovníků začal být povážlivý, zvláště těch, kteří se intenzivně věnovali meditačním cvičením... diagnóza nebyla nijak oslňující pro techniku, která slibovala uvolnění, tělesný i duševní rozkvět, sebeovládání a vzestup inteligenčního kvocientu. Vědecké konstatování naopak potvrdilo předčasné stárnutí a průměrné výsledky testů všech životních funkcí u mladých lidí atd. (Dotyčný léčitel byl křesťan.)

Dali jsme se do řeči, ptal se mě, zda jsem pokřtěn a křesťanský vychován. Povzbuzen mou kladnou odpovědí, odvážil se položit mi otázku: „A co pro vás znamená Ježíš Kristus dnes?“ Nejsm schopen vyslovit, co se se mnou v tom okamžiku stalo, slyšel jsem stále jen jméno „Ježíš“, které pronikalo až do nehlubšího nitra mého vědomí a znovu oživilo přítomnost: jeho přítomnost. Uvědomil jsem si, že to byl ON, že byl stále zde a stále jsem jej pociťoval, že byl připravený dát se poznat, že čekal jen na nějaké znamení z mé strany, aby se mi znovu zjevil jako můj Pán.

Nekonečná něžnost, proud milosrdenství se přes mě převalil, v celé mé bytosti. Proléval jsem proudy slz. Plakal jsem bolestí, protože jsem toho, jehož jsem miloval, nechal tolik let trpět, protože jsem jej vyháněl a ON mě trpělivě následoval až na konec světa. Plakal jsem, protože mě navzdory mému chování stále ještě miloval, protože mi odpustil ještě dříve, než jsem jej o to ve vzlykání prosil...

Před tímto setkáním jsem měl opakovaně milost být navštíven někým jiným, kdo mě znepokojoval a kladl mi hádanky. Během mého dlouhého tělesného a duševního asketického cvičení, v posledních okamžicích mého vědomí, právě před rozplynutím do stavu splynutí s „velkým kosmickým celkem“ zjevila se mi tvář ženy, která byla velice krásná, ale nekonečně smutná. Dívala se na mě s obrovskou něžností, velké slzy stékaly po její tváři... Téměř třicet let jsem se ptal, co měla tato vidění znamenat: Byl to jen ryze psychologický fenomén? Pak před několika lety jsem poprvé uviděl čenstochovskou Madonu: byla to ona, přesně ona. Maria mě stále doprovázela, i ona se pokoušela dát mi v mém bloudivém znamení.

Příští ráno jsem se probudil a v srdci jsem slyšel ozvěnu stále stejné výzvy: „Ty víš, co jsem učinil.“ Věděl jsem, že musím jít, ale zdálo se mi to nemožné: neměl jsem letenku a guru by mě tak lehce nenechal odejít. Rozhodl jsem se vsadit všechno na jednu kartu. Na tiskové konferenci jsem mu pošeptal: „Mahariši, já musím jít.“ Udiven se mě zeptal, zda je to opravdu tak důležité; na moji kladnou odpověď řekl: „Dobrá, jdi... ale brzy se vrať!“

Ezoterika

Návrat není snadný: Jacques váhá obrátit se na odpovědné představitele církve ve strachu, že nebude pochopen. Potká

Netečný malomocný - takových jsou v Indii tisíce

lidi, kteří zdánlivě vyznávají hinduismus a současně poukazují na evangelium, ve skutečnosti však jej zavádějí do světa okultních a ezoterických praktik. Orientální techniky v něm rozvinou silné schopnosti média a je vyzván, aby je začal využívat tím, že zapojí okultní síly... Ve víře, že slouží Ježíši, když takto slouží svým bratřím,

Tvář P. Marie Čenstochovské

zaplete se do praktik, které jsou s evangeliem neslučitelné (radiostézie, magnetismus, jasnovidectví). Teprve po dalších dvou letech se mu otevrou oči a je konečně v církvi osvobozen od negativních vazeb na okultismus.

Kněz a zasvěcený život

Povolání ke kněžství, které po návratu z Indie v jeho srdci uzrálo, se potvrzuje: 28. srpna - po sedmi letech studia a dalších tří letech prodloužení, ve kterém získává absolutorium z teologie a doktorát filozofie - je vysvěcen na kněze. Dnes vyučuje filozofii na univerzitě v Lyonu a fundamentální teologii na mezinárodním semináři v Arsu. V roce 1991 skládá pod jménem Josef Maria sliby ve společnosti sv. Josefa, jejímž je spoluzakladatelem, společnosti charismatického ražení, kterou tvoří řádoví bratři a sestry a připojení obláti (laici).

Připravil -lš-

V jediném okamžiku

Každý ho zná, dobrého lotra. Římské martyrologium připomíná 25. března památku zločince, který na kříži vyznal svou víru v Krista a dosáhl tak odpuštění: *Ještě dnes budeš se mnou v ráji.* Velký astronom Koperník se modlil zamilovanou modlitbu papeže Pia II., v které se říká: *»Vyprošuji si z tvé ruky smilování, které tam našel lotr.«* Církevní Otcové uctívali dobrého lotra, protože byl svatořečen samým Ježíšem. Augustin se však ptá: Co tohoto Dismase tak proměnilo? Co to bylo? Velmi učení vykladači Písma a vůdcové národa, ba ani učenáci nerozpoznali na kříži Mesiáše, jak to, že to udělal právě tento lotr? Co jsi udělal, žes to pochopil? Studoval jsi snad mezi dvěma loupežnými přepadeními Písmo? Co to bylo, co ti dalo zvolat *»Pane, rozpomeň se na mě?«*

A svatý Augustin dává lotrovi do úst tuto odpověď: *»Ne, nestudoval jsem Písmo, ani jsem nemyslel na proroky. Ale Ježíš se na mě podíval... a z jeho pohledu jsem všechno pochopil!«*

O staletí později se jeden prostý františkán podíval s nevýslovnou dobrotou na své mučitele, a tito katané nesnesli jeho pohled, takže vyzvali otce Kolbeho, aby se na ně tak nedíval.

Není se čemu divit: malý pohled říká všechno. My naopak bychom měli raději velká znamení, něco mimořádného, nevšedního, vidění, protože si myslíme, že jenom mimořádné věci přesvědčí svět a udělají všechno jednodušším a nespornějším. Ale mýlíme se. Sv. Terezie z Avily, která měla vnitřní vidění a extáze, napsala svému duchov-

nímu vůdci: *»Nevíte, že všechna zjevení, která přijímám, zdaleka nevystačí k tomu, aby mi dala jistotu o Boží vůli?«* A rozhoduje se pro malou **realistickou cestu poslušnosti.**

Protože abychom byli šťastni, potřebujeme toto: náš malý, obdivuhodný, nemožný život. Ve všední den, který neprávem nazýváme šedivý, uskutečňují se právě extáze a znamení, ovšem za předpokladu, že jsme připraveni dělat to, co znamená *pozorovat.* Co to znamená *pozorovat?* To není jen letmý pohled nebo koketování. Myslí se tím kvalitativní našich očí poznávat pravdu takovou, jaká je: sladká, trpká, temná, světlá. A pravou pravdu pak *přijmout.* Kdo toho dosáhne, je ozbrojen proti moderním svodům a sebeklamům, už se nepláží po zemi. Neboť pravda, kterou poznáváme, třeba i trpká, osvobozuje.

Proto jsou svatí, a je to jedno, z kterého století, velkými realisty. Vědí, co je skutečnost. Vydrží tuto skutečnost, přijímají ji jako pravdu, to znamená prožívají ji v ustavičném obrácení. Protože kdo vnímá pohled toho druhého, je obrácený. Žije v okamžiku.

Ježíš na něho pohleděl, a protože ho miloval, řekl: Následuj mne! (Mk 10,21)

Pán se obrátil a pohlédl na Petra. Tu se Petr rozpomenul... (Lk 22,61).

Dovolíme, aby na nás pohleděl?

-man-
-Fels- 75/2001
Překlad -lš-

*Ilustrační foto:
Pohled Ježíše z obrazu Božího Milosrdenství.*

»Za koho mne pokládáte?«

Homilie Svatého otce Jana Pavla II. při předání kardinálských prstenů 22. 2. 2001

»Za koho mě pokládáte vy?«
Šimon Petr odpověděl: »Ty jsi
Mesiáš, syn živého Boha.« (Mt
16,15-16)

Tento dialog mezi Kristem a jeho učedníky je stále aktuální v životě církve i křesťana. V každé hodině dějin, zvláště oněch nejvíce rozhodujících, Ježíš se na nás obrací s dotazem, a když mu odpovíme, co si o něm myslí »lid«, zužuje pole a ptá se: »Za koho mě pokládáte vy?«

Slyšeli jsme zaznívat tuto otázku jako podtext doby celého Velkého jubilea roku 2000. A každý den církev bez ustání odpovídala sborovým vyznáním víry: »Ty jsi Kristus, Spasitel světa včera, dnes a navěky.« Je to univerzální odpověď, v níž se s hlasem Petrova nástupce spojují hlasy pastýřů a věřících celého Božího lidu.

Jediné slavnostní vyznání víry: Ty jsi Kristus! Toto vyznání víry je velkým darem, který církev nabízí světu na počátku třetího tisíciletí, když vyplouvá na »širý oceán«, který se před námi otevírá (srov. NMI 58). Dnešní svátek klade na první místo roli Petra a jeho nástupců při řízení lodičky církve na tomto »oceánu«. A proto je o to více významné, že při této liturgické příležitosti je kolem papeže kardinálské kolegium spolu s novými kardinály jmenovanými v první konzistoři po Velkém jubileu.

Chceme spolu děkovat Bohu, že zbudoval svou církev na Petrově skále. Jak nám to napovídá kolekta, chceme se společně modlit, aby »uprostřed zmatků světa« »se nezmítala«, ale postupovala vpřed s odvahou a s důvěrou.

Dovolte mi proto především, abych vyjádřil svou radost a svou vděčnost Pánu právě za vás, předraží ctihodní bratři, kteří jste vstoupili do kardinálského

kolegia! Každého z vás znovu srdečně pozdravuji spolu s vašimi příbuznými a věřícími, kteří se zde sešli, a stejně tak i společenství, z nichž pocházíte a která se duchovně spojují s naší slavností.

Pokládám to za prozřetelnostní, že oslavuji s vámi a celým kardinálským kolegiem svátek Stolce sv. Petra, protože to představuje zvláštní a výmluvné znamení jednoty, v němž začínáme velké pojubilejní období. Toto znamení je současně výzvou k prohloubenému zamyšlení nad petrským úřadem, k němuž se zvláštním způsobem vztahuje vaše kardinálská funkce.

Ty jsi Petr a na té skále zbudují svou církev (Mt 16,13-19).

V »dnešní« liturgii se Pán obrací také na Petrova nástupce s tímto svým slovem, které se pro něho stává úkolem posilovat bratry při neshodách (srov. Lk 22,32). S velkou silou a živým citem vás vyzývám, ctihodní bratři kardinálové, abyste se přimkli k Petrovu stolci ve zvláštní službě jednotě, která mu byla svěřena.

»Jako biskup Říma vím dobře« - napsal jsem v encyklice s ekumenickým zaměřením *Ut unum sint* - »že je horoucí touhou Kristovou plná a viditelná jednota všech společenství, ve kterých v síle věrnosti Bohu přebývá jeho Duch.« (95) Tomuto prvořadému cíli mohou a musí kardinálové, ať už jako kolegium, nebo jednotlivě přinášet drahocenný vklad. Oni totiž jsou prvními spolupracovníky služby jednoty římského pontifika. Purpur, který oblékají, připomíná smrt mučedníků, zvláště Petra a Pavla, na jejímž vrcholném svědectví se zakládá univerzální povolání a poslání římské církve a jejího Pastýře.

Jak nevzpomenout, že Petrova služba, viditelný princip jed-

noty, představuje pro jiné církve a církevní společenství obtíž? (srov. UUS 88) Ale současně jak se nevrátit k historickému datu prvního tisíciletí, kdy funkce primátu římského biskupa byla vykonávána, aniž by narážela na odpor v církvi jak východní, tak západní? Chtěl bych spolu s vámi prosit zvláštním způsobem Pána, aby nové tisíciletí, do kterého jsme byli uvedeni, spatřilo záhy překonání této situace spolu se znovunastolením plné jednoty. Kéž Duch svatý dá všem věřícím světlo a sílu nutnou pro uskutečnění vroucí Pánovy tužby. Od vás žádám, abyste mi byli po boku a pomáhali mi všemi způsoby v takto uloženém poslání.

Ctihodní bratři kardinálové, prsten, kterým jste označeni a který za chvíli předám novým členům kolegia, činí zřejmým ono zvláštní pouto, které vás váže k tomuto Apoštolskému stolci. Na »širém oceánu«, který se otevírá před lodičkou církve, počítám s vámi, že jí budete dávat směr na cestě pravdy a lásky, aby se po překonání bouří světa stala stále účinnějším znamením jednoty pro celý lidský rod (srov. LG 1).

Já sám vyhledám své ovce a budu o ně pečovat, tak praví Pán (Ez 34,11).

O svátku Stolce sv. Petra nám církev předkládá slavnou řeč proroka Ezechiela, v níž se Bůh zjevuje jako Pastýř svého lidu. Stolec je totiž neoddelitelný od pastýřské hole, protože Kristus, Mistr a Pán k nám přišel jako Dobrý pastýř (srov. Jan 10,1-18). Tak jej poznal Šimon, rybář z Kafarna: zakusil jeho něžnou a milosrdnou lásku a tou si jej Pán podmanil. Jeho apoštolské povo-

lání a poslání obsažené v novém jménu Petr (Skála), které přijal od Pána, se zakládají vnitřně na jeho vztahu k němu od prvního setkání, k němuž ho povolal bratr Ondřej (srov. Jan 2,40-42), až do posledního na břehu jezera, když mu Zmrtvýchvstalý uložil, aby pásł jeho stádo (srov. Jan 21,15-19). Dlouhá cesta postupných událostí, jimiž Božský Mistr vede Šimona k hlubokému obrácení, poznává dramatické hodiny doby utrpení, ale vyústí do zářivé radosti Velikonoc.

Ve světle této přetvářející zkušenosti s Dobrým pastýřem se Petr v listě adresovaném církvim v Malé Asii označuje za *svědka Kristova utrpení a účastníka jeho slávy, která se má zjevit* (1 Petr 5,1). Povzbuzuje *starší*, aby pásli Boží stádo tím, že budou pro ně vzorem (srov. 1 Petr 5,2-3). Tato výzva je dnes adresována zvláštním způsobem vám, předraží, které Dobrý pastýř ráčil přidružit tou nejvyšší formou ke službě Petrova nástupce. Buďte věrni tomuto svému poslání, přípravě dát svůj život za evangelium. To od vás žádá Pán a to od vás očekává křesťanský lid, který se tísní kolem vás s radostí a s nadšením.

Já jsem prosil za tebe, aby tvá víra neklesala (Lk 22,32). Tak říká Pán Šimonu Petrovi při Poslední večeři. Tato Kristova slova, tak zásadní pro Petra i jeho nástupce, rozlévají světlo a posilu také na ty, kteří jsou nejbližšími spolupracovníky jeho služby. Dnes, ctihodní bratři kardinálové, každému z vás Kristus opakuje: *Já jsem prosil za tebe, aby tvá víra neklesala* ani v situacích, které mohou být nejtěžší zkouškou věrnosti Kristu, Církvi a papeži.

Tato modlitba, která ustavičně tryská ze Srdce Dobrého pastýře, kéž je vám stále nejdražší, kéž je vaší silou! Nepochybujte, že jak tomu bylo s Kristem a Petrem, tak tomu bude i s vámi: vaše neúčinnější svědectví bude vždy poznamenáno křížem. Kříž je Boží katedrou na zemi. Na něm

Život zasvěcený lásce a smíru (8)

P. dr. Augustin Rösch TJ vypráví své otřesné zážitky z berlínského vězení SS Moabit před 56 lety

Ve sklepe v zadním prostoru jsme mohli všechno důstojně připravit pro svatou slavnost, dokonce i několik květů a čistě plátno jsme našli. Dva věrní dozorcí nás hlídali, abychom nebyli dopadeni nebezpečnými esesmany. Nikdy nebudu moci zapomenout na tuto milostiplnou slavnost v katakombách. Někteří ještě měli čas ke svatě zpovědi; ostatní se spolu modlili Confiteor a obdrželi generální absoluci. Po evangeliu jsem se modlil nad dary: »Přijmi, Pane, náš život, naši svobodu... dej nám svou milost, abychom ve svatém přijímání viděli ve víře tebe samého. Pane, učin' nás silnými, ve své nouzi důvěřujeme jen v tebe.« Dva vězni četli střídavě posvátné texty. Všichni přijali v hluboké účtě svatě přijímání; pro mnohé to měl být svatý pokrm na cestu. – Celou dobu této slavnosti jsme nebyli nijak rušeni; po společné modlitbě a krátkém, srdečném zasvěcení Panně Marii jsme se vrátili neprodleně do našich prostorů: ve vsí naší nouzi plní díky Bohu. Během dne jsem se snažil s co největším počtem osobně mluvit, jednoho jsem chtěl potěšit poznámkou, že se nám ještě může dostat pomoci, že ještě uvidí svou ženu a děti. Prožil při

dlouhém výslechu těžké týrání a bití jako mnozí z nás; neohnul se a nedal se zlomit. Velice jsme jej obdivovali, jak dokázal pomáhat druhým svým dobrotivým úsměvem, nezištným kamarádstvím, povzbuzujícím pohledem, slovem útěchy, kouskem chleba nebo půlkou cigarety. Nyní byl zdrcen, bez veškeré naděje. »Ne, milý otče, budeme muset zemřít, strašným způsobem zemřít. Víím to. Není pro nás vůbec východiska, ani pro vás ne. Je to jako v Kristových pašijích: mohli jsme ještě slavit mši svatou, přijmout svatě přijímání; nyní bude následovat tíseň Olivové hory; jsem už na dně. Bůh nám buď milostiv.«

V noci ho kati odvedli z našeho středu a od té hodiny jsme marně po něm pátrali. Nezbyla ani stopa. Zabili ho, někde zahrabali. Bůh mu dal předtuchu, přijal oběť jeho života a jeho duši tutéž noc převedl z pozemského utrpení do nebeského štěstí.

BUDEME OSVOBOZENI?

Hodiny plynuly zvolna a bolestně. Byla noc. Náhle mezi 9. a 10. hodinou přišel rozkaz: »Všichni balit kufry.« Mohli jsme si v jedné místnosti vzít všechno, co nám kdysi při ná-

stupu sebrali. Bylo slyšet protichůdné hlasy. Jedni přihlíželi s vážným pohledem beze slova, aby nemuseli vyslovit, co si myslí: »Je s námi konec.« Jiní čerpali novou naději. »Ještě se dostaneme ven.« Odkudsi se vynořil SS-komandant, kterému jsme byli v posledních týdnech předáni. Opět rozpolcený pocit mezi vězni. »Co chce? Co má za lubem?« Náhle nás oslovil téměř přátelsky: »Všichni odtud vyjete!« Tu do mne strčil přítel a zašeptal mi tiše, ale velice vzrušeně: »Podívej se dobře na něho, on se třese, můj Bože, on ví něco víc, ...přirozeně že se odtud dostaneme, žíví nebo mrtví, a nahoře nás oddělají. Zeptej se, zeptej se ho!«

Začala mě svírat úzkost, a přece, prodral jsem se mezi kamarády, postavil před velitele a zeptal se: »Pane veliteli, vy víte, co se má s námi stát. Prosím vás, řekněte nám to!« – »Pokud vím, máte být zde všichni propuštěni.« – »Všichni máme být propuštěni?« – »Já myslím, že ano.« Ale on věděl víc a neřekl nám to.

POSLEDNÍ VRAŽEDNÁ KOMANDA

Neděle 22. dubna 1945. Noc. Byli jsme posledním vzrušením a napětím unaveni a šli jsme zpět do svých prostor spát. V dřívějším uhelném a bramborovém sklepe jsme leželi vedle sebe, protože naše cely nahoře byly ostřelovány dělostřeleckými bateriemi. V naší místnosti bylo asi 12-14 mužů, vedle mne profesor Haushofer, autor slavných moabitských sonetů. Byl to obratný, světem zběhlý muž a vyprávěl mnoho ze svých zážitků. Bylo již skoro půl hodiny po půlnoci. Náhle promluvil: »Milí přátelé! Během osmi dnů Rusové dobudou Berlín. To bude konec nynějšího systému. Pro nás všechny nastane nesmírně těžká doba. Já jsem nekatolík. Ale chtěl bych

vám říct, co je moje pevné přesvědčení: Pro katolickou církev přijde ta největší doba, jakou prožila od reformace, k dobru našeho národa. Kéž by to poznala a podle toho jednala.« Pak nastalo ticho a tma. Většina lidí usnula.

Náhle kolem jedné hodiny se ozvaly sklepními prostorami těžké kroky. Všichni se leknutím probudili. Slyšíme polohlasné rozkazy, dveře se rozletí a do našeho prostoru svítí ruční svítilny, vyvolávají jména. Děsný a nezapomenutelný pro mne zůstane tvrdý výraz muže, který mezi námi hledal pomoci baterky a pak zařval jméno: »Haushofer!« Ten vstane, bere své věci a vychází chodbou ven. Nikdo neřekl ani slovo. Ještě chvíli trval ve sklepní chodbě vzruch.

Pak nastalo hrobové ticho.

My, kteří jsme zbyli, se ptáme: »Co se teď stane? Odvedli ty kamarády, a nebylo jich málo, přesný počet jsme však neznali, před SS? Přijdou ještě jednou, aby odvedli další? Anebo kamarády propustili? Byli tu snad ještě důstojníci a vojáci, kteří je osvobodí? Důstojníci dostali tolik lístků a dopisů, aby nás odvedli a propustili. Nebylo by to pro ně nic těžkého. A jestli ti druzí byli osvobozeni, přinesou i nám svobodu?« Tak jsme jeden druhému šeptali. Na spánek již nebylo pomýšlení.

Tři hodiny. Opět těžké kroky vojenských bot. Ledový pocit projede naším tělem a srdcem. Opět rozkazy, otevírání dveří, ostrá světla, opět jsou vyvolávána jména, i těch, kteří jsou v našem prostoru. Pak se dveře zavírají. Naslouchám s napětím, jestli něco neuslyším. A slyším něco, co mě velice poděsilo. Jeden spoluvězeň říká na chodbě vzrušeně: »Okamžik, já jsem zapomněl svůj kufr.« Na to se ozve rychlá odpověď: »Ten už nebudete potřebovat. Marš!«

Můj Bože, co to má znamenat?

Kdy se tito SS zase vrátí?

(Pokračování příště)

»CO ŘÍKÁTE O MNĚ?« – pokračování ze str. 10

dal Kristus lidstvu nejdůležitější lekci, totiž abychom milovali jeden druhého, jako on miloval nás (srov. Jan 13,34), a to až k nekrajnějšímu sebeobětování.

Pod křížem stojí vždy Matka Krista a učedníků, nejsvětější Panna Maria. Kristus nás světil právě jí, když řekl: »Ženo, to je tvůj syn!« (Jan 19,26) Tak jak svatá Panna, Matka Církve, chránila zvláštním způsobem Petra a apoštoly, nepřestane chránit Petrova nástupce a jeho spolupracovníky. Tato útěchyplná jistota nechť

nám dodává odvahy, abychom se nebáli zkoušek a protivenství. Naopak, jisti trvalou Boží ochranou, uposlechněme společně Kristova příkazu, který důrazně vybízí Petra a s ním Církev, aby zajeli na hlubinu: *Duc in altum* (Lk 5,4). Ano, drazí bratři, zajedme na hlubinu, vrhněme sítě k lovu a »krácejme vpřed s nadějí« (NMI 58).

Kristus, Syn Boha živého, je týtž včera, dnes i navěky. Amen!

Bolletino Vaticano

22. 2. 2001

Život Kristův (19)

XIX. Ježíš Kristus: Syn, který „žije pro Otce“

1) V předchozí katechezi jsme věnovali pozornost Ježíši Kristu jakožto Synu, který je niterně sjednocen s Otcem. Toto sjednocení mu nejen dovoluje, ale dokonce přikazuje, aby řekl: *Otec je ve mně a já jsem v Otci*. Takovýmto způsobem se Ježíš vyjadřuje nejenom ve večeradle, ale také při svém veřejném prohlášení v průběhu slavnosti stánků (srov. Jan 7,20-29). Později se Ježíš vyjádří ještě jasnějším způsobem: *Já a Otec jedno jsme*. (Jan 10,30) Posluchači posuzují tato slova jako rouhání, což vzbuzuje násilnickou reakci u okolostojících: *Židé opět brali kameny, aby ho kamenovali*. Vždyť podle Mojžíšova zákona bylo nutno rouhání ztrestat smrtí (srov. Dt 13,10-11).

2) Nyní je důležité uznat, že existuje hluboká a organická vazba mezi pravdou o tomto hlubokém niterném sjednocení mezi Synem a Otcem a skutečností, že Ježíš – Syn žije totálně „pro Otce“. Vždyť dobře víme, že celý Ježíšův život, celá jeho pozemská existence je ustavičně zaměřena k Otci a že Ježíš všechno bez jakýchkoli výhrad daruje Otci. Když měl Ježíš, Mariin syn, dvanáct let, vyjádřil své jasné vědomí ohledně svého synovského poměru k Otci a choval se podle této své hluboké vnitřní jistoty. Proto také na výtku své Matky, která ho spolu s Josefem hledala po tři dlouhé dny, odpověděl: *Proč jste mně hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?* (Lk 2,49)

3) Rovněž v této katechezi se budeme odvolávat zejména na čtvrté evangelium, protože vědomí a chování, jak je projevil dvanáctiletý Ježíš, nacházejí své plné vyjádření v tom, co čteme na počátku velké řeči na rozloučenou, již podle Jana Ježíš pronesl v průběhu poslední večeře na sklonku svého života, když se chystal naplnit své mesiášské poslání. Evangelista o něm říká: *Ježíš věděl, že přišla jeho hodina... Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu*. (srov. Jan 13,1,3)

List Židům podtrhuje tutéž pravdu tak, že jistým způsobem hovoří o preexistenci Ježíše jako Božího Syna: *A tak Kristus, když přicházel na svět, řekl: Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy*. (Žid 10,5-7)

4) „Konat Otcovu vůli“ znamená v Ježíšových slovech a v jeho skutcích „žít

bezvýhradně pro Otce“. *Jako mne poslal živý Otec a já žiji pro Otce...* (Jan 6,57), říká Ježíš v souvislosti své zvěsti o ustanovení Eucharistie. To, že naplňování Otcovy vůle představuje pro Krista celý jeho život, potvrzuje on sám svým učedníkům po rozhovoru se samařskou ženou: *Mým pokrmem je konat vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo*. (Jan 4,34) Ježíš žije z Otcovy vůle, a to je také jeho „pokrmem“.

5) Ježíš žije tímto způsobem, tedy totálně zaměřen k Otci, protože „vyšel“ z Otce a k Otci se „vrací“, přičemž ví, že Otec mu dal do rukou všechno (srov. Jan 3,35). Ježíš se nechává vést tímto vědomím a prohlašuje před syny Izraele: *Já však mám svědectví větší než Janovo (tedy než to, které o něm vydal Jan): totiž skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal*. (Jan 5,36) V téměř kontextu Ježíš říká: *Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn*. (Jan 5,19) A dále dodává: *Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce*. (Jan 5,21)

6) Výrok z eucharistické řeči (srov. Jan 6), který jsme připomenuli o něco výše: *Jako mne poslal živý Otec a já žiji pro Otce...* (Jan 6,57), bývá někdy překládán jiným způsobem: „... já žiji z Otce...“ Slova z páté kapitoly Janova evangelia, která jsme před okamžikem přivolali, dobře ladí s touto druhou interpretací. Ježíš žije „z Otce“ v tom smyslu, že všechno ve svém životě podřizuje Otcově vůli, tedy tomu, co koná Otec. Právě proto lidský života Božího Syna i všechno, co koná, tak dokonale směřuje k Otci. Ježíš tedy žije plně „pro Otce“, protože pramenem všeho, co je v Ném, je právě jednota s Otcem: *Já a Otec jedno jsme*. (Jan 10,30) Ježíšova díla jsou důkazem nejužšího společenství, které panuje mezi Božskými osobami. V těchto osobách se božství projevuje jako jednota Otce a Syna. To je ta pravda, která vyprovokovala takový odpor mezi Ježíšovými posluchači.

7) Jako kdyby předvídal pozdější důsledky tohoto odporu svých posluchačů, Ježíš říká v dalším dějství svého sporu s Židy: *Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že JÁ JSEM a že ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného,*

protože já stále konám to, co se mu líbí. (Jan 8,28-29)

8) Ježíš naplňoval Otcovu vůli až do posledního okamžiku svého života. Svým utrpením a svou smrtí jasně dosvědčil, že koná vždy to, co se Otci líbí. Naplnil spasitelskou vůli zaměřenou ke spáse světa, v níž jsou Otec a Syn dokonale zajedno právě proto, že věčně jsou pouze jedno (srov. Jan 10,30). Když se přibližoval okamžik jeho smrti na kříži, Ježíš zvolal *mocným hlasem: Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!* (Lk 23,46) Tato jeho slova dokládají, že celá jeho pozemská existence byla až do konce zaměřena k Otci. Když jakožto Syn žil „z Otce“, znamenalo to, že také totálně „žil pro Otce“. A Otec, jak Ježíš předpověděl, ho nenechal samotného. Ve velikonočním tajemství smrti a vzkříšení se naplnila slova: *„Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že JÁ JSEM.“* Toto „JÁ JSEM“ představuje jasnou narážku na způsob, jakým se kdysi Hospodin – Bůh živý – představil Mojžíšovi, který se dotazoval na jeho jméno (srov. Ex 3,13n.).

9) V listu Židům čteme výroky, které nám dávají nesmírnou posilu: *Proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval* (Žid 7,25). Ten, který je jakožto Syn „soudopodstatný s Otcem“ a žije „z Otce“, zjevil člověku cestu věčné spásy. Vydejme se i my touto cestou a pokračujme v putování po této cestě, mějme podíl na tomto životě „pro Otce“, jejíž plnost zůstává navěky v Kristu.

Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM

Výklad o křesťanském postu

Náboženský půst nemá nic společného s moderními formami postu, jako je půst ze zdravotních důvodů, nebo ekologické či mírové »hladovky«. Postem v rituálním smyslu rozumíme časově omezené zřeknutí se požívání pokrmu co do množství (půst újmy), nebo dočasné či trvalé zřeknutí se určitého druhu pokrmu (půst zdrženlivosti) z mravně náboženských důvodů.

Ježíš se postil na poušti 40 dní a můžeme se domnívat, že věren Zákonu dodržoval židovské postní dny. Nicméně chce postní praxi napravit. Máme se postit s jasnou tváří a nikoliv tak, aby lidé viděli, že se postíme (Mt 6,16). Odmítá také půst pro půst jako samoučelný: Tak jako se svatebčané nepostí, dokud je ženich s nimi, tak se ani Ježíšovi učedníci nepostí, dokud jim není odňat jejich hostitel (Mk 2,20). Ježíš však k postu také vybízí, když říká, že jsou démoni, které je možno vyhnat jen modlitbou a postem.

Také od apoštola Pavla víme, že se mnoho postil (2 Kor 11,27; 6,5; 1 Tim 4,3 n).

Křesťané převzali nejdříve židovskou postní praxi a postili se jako všichni pravověrní židé (srov. Lk 18,12) dvakrát týdně, ovšem nikoliv v pondělí a ve čtvrtek, nýbrž ve středu a v pátek, protože Jidáš ve středu zaprodal Krista veleradě a v pátek Ježíš zemřel na kříži. Církev velmi záhy odmítla dualistické pohrdání tělem v souvislosti s postem.⁽¹⁾

Od počátku existoval půst soukromý a půst veřejný. Modlitbou a postem se katechumeni připravovali na křest⁽²⁾, přísný půst se požadoval od kajcníků⁽³⁾. Půst o středách a pátcích i mimo postní dobu byl dobrovolně dodržován ještě kolem roku 220.

V římské církvi byl rozšířen půst z pátku i na sobotu. To vedlo kolem roku 400 k tomu, že byl opuštěn půst ve středu. Východní církve naopak odmítaly sobotní půst. V té době byl každotýdenní půst nařízen i zákonem a dny polovičního postu, kdy se postilo do 15 hodin, se změnil na dny zdrženlivosti s celodenním upuštěním od určitých pokrmů. Pojem půst zdrženlivosti od masa zavedl teprve v 11. století Burchard z Wormsu, který všechny postní předpisy shrnul a sepsal.

Půst před Velikonoce je tak starý jako samy Velikonoce. Nejdříve trval jen dva dni nebo čtyřicet hodin. Později se držel půst celý svatý týden. Na koncilu v Niceji je již řeč o čtyřicetdenním postu (quadagesima), byl však jiný na Východě a jiný na Západě. Ve východní církvi od r. 600 trval půst 8 týdnů,

protože soboty a neděle nebyly postními dny (8x5=40). V západní církvi se nejdříve postilo šest týdnů. Protože o nedělích se nepostí, začal za Řehoře Velikého půst Popeleční středou (4+6x6=40).

Svatý Benedikt předepsal svým mnichům kromě týdenních postů ve středu a v pátek a čtyřicetdenního postu ještě polodenní půst od svátku Povýšení svatého Kříže (14. 9.) až do velikonoční postní doby a kromě toho zdrženlivost od masa čtyřnohých zvířat a ptáků. Ve východní církvi se ustálily čtyři postní doby: osmítýdenní půst před Velikonoce, postní doba před Vánoce od 15. listopadu do 5. ledna, (východní Vánoce jsou 6. ledna), půst před svátky apoštolských knížat Petra a Pavla od svátku Nejsvětější Trojice do 27. června a čtyřicetdenní půst před svátkem Nanebevzetí Panny Marie. Odtud převzal Západ na dlouhou dobu adventní půst od svatého Martina do Vánoc.

Na Západě se ustálil půst o vigiliích před velkými svátky. Dále vznikly tzv. kvatembrové posty, jeden týden vždy na počátku jednotlivých ročních dob se postilo ve středu, v pátek a v sobotu. Byl to půst kající, prosebný a děkonný. Papež Gelasius I. doporučil, aby se o těchto dnech lid modlil za hodné a důstojné kněze. S římskou liturgií se kvatembrový půst rozšířil v Itálii, Francii a Anglii. Papež Řehoř VII. ustanovil kvatembrové týdny v kalendáři takto:

1. postní týden, týden ve svatodušním oktávu, 3. týden v září a třetí týden adventu. S tím byly spojeny i zvláštní liturgické texty.

Od liturgické reformy v roce 1969 mají sloužit kvatembrové týdny duchovní obnově farností. Jsou to: první adventní týden, týden po první neděli postní, týden před Letnicemi a první týden v říjnu. V každé farnosti a klášteře má se jeden den příslušného týdne konat zvláštní bohoslužba zaměřená k této záležitosti. Může to být buď mše svatá, kající bohoslužba, anebo bohoslužba slova, či adorace.

Půst spočíval nejdříve v úplné lačnosti až do západu slunce nebo u polodenního postu do 15. hodin (hodina smrti Páně). Pak byly při polovičním postu povoleny chleba, sůl a sušené ovoce (xerofagie). V 8.-9. století bylo povoleno jedno nasycení po 15. hodině, které bylo ve 14. století přeloženo na poledne. O dnech zdrženlivosti byly zakázány pokrmy z masa, o velikonočním postu také vajíčka a mléko. Nové církevní právo z roku 1918, které přineslo první

postní řád, zjednodušilo dosavadní předpisy. O postních dnech bylo povoleno jedno jídlo v poledne a dvě menší jídla na posilnění. Při postu zdrženlivosti bylo zakázáno maso teplotkrevných zvířat.

Církevní zákoník z roku 1983 stanovil rámcové předpisy, které dosavadní předpisy zjednodušují a dovolují místní úpravy. Jednotlivé biskupské konference mohou přesněji stanovit postní pravidla a nařídít místo postu zcela anebo zčásti jiné kající skutky. Tzv. přísný půst újmy a zdrženlivosti byl stanoven závazně na Popeleční středou a Velký pátek. V ty dny je dovoleno jen jednou denně se dosyta najíst a mimo to jsou povolena dvě menší jídla.

Česká biskupská konference stanovila 4. 7. 2000 přísný půst na Popeleční středou a Velký pátek. Půst újmy zavazuje věřící od 18 do 60 let, půst zdrženlivosti od masa od 14 let.

Každý pátek, na který nepřipadne církevní slavnost, je dnem pokání formou zdrženlivosti od masa nebo jiným výrazným kajícím skutkem či modlitbou. Před přijetím svatého přijímání se ukládá alespoň 1 hodinu eucharistický půst (netýká se vody a léků).

-sks- 11/2000
(Viz KKC čl. 1431)

Poznámky

- (1) Odsouzení enkratitů a manichejců.
- (2) Justin, Apologie I, 61.
- (3) Tertulián: De paenitentia 9; 5.

Potřebujeme vaší pomoci!

Jsme malá vesnice, ale uprostřed máme krásnou dominantu – kostel sv. Martina. Tato stavba secesního slohu, postavená v letech 1913 – 1916, potřebuje novou krytinu. Stávající krytina dosloužila, časté zatékání apod. Nechceme, aby náš kostel chátral, chceme jej uchránit před negativními vlivy, chceme jej předat dalším generacím v naprostém pořádku.

Tato vzácná sakrální památka volá po opravě. **Rozpočet na novou krytinu činí 2 100 000 Kč.** Pro vytvoření celkového obrazu naší obce uvádíme, že nás, praktikujících křesťanů, je zde 25 %. Naše obec patří k farnosti oderské, bohoslužby jsou zde dvakrát týdně a jednou v měsíci bývá zde sloužena mše svatá za všechny dobrodince tohoto projektu, na nějž se houževnatě připravujeme.

Číslo účtu farnosti Odry je u ČS v Odrách: č. ú. 5174056-808/0800, IČO 47863307. Kontaktní adresa: P. Bohuslav Novák, Kostelní 11, 742 35 Odry; nebo Jan Jakubík, Tošovice 16, 742 35 Odry.

Vaše příspěvky budeme pečlivě evidovat a rovněž zařazovat do našich intencí i modliteb. Kéž je vám všem čin sv. Martina děličio se o plášť skvělým příkladem.

Zpytování svědomí

Před rokem o první postní neděli jsme prožívali spolu se Svatým otcem zcela ojedinelou a dojemnou liturgii velikých proseb za odpuštění vin, kterých se v průběhu dějin dopustili synové a dcery církve. Tomuto aktu předcházela studijní jednání odborníků, kteří se snažili vynést na světlo všechny okolnosti a souvislosti všeho toho, co se již léta církvi vyčítá jakožto její selhání.

Připomeňme si oněch sedmero proseb, jimiž se papež jménem celé církve vyznává z vin minulosti, abychom byli přivedeni na cestu pravého obrácení: Bylo to na prvním místě uznání vin těch, kteří v neposlušnosti odporují vyznání víry a svatému evangelium. Dále uznání vin spáchaných násilím použitým při nezbytné ochraně pravdy. Na třetím místě šlo o viny, kterými došlo ke zranění jednoty Kristova Těla. Následovalo vyznání vin ve vztahu k Izraeli, dále k pochybením proti lásce, míru a právům národů a pohrdáním jejich kulturami a tradicemi, vyznání vin spáchaných proti důstojnosti ženy, která byla ponižována a diskriminována, a konečně přiznání vin na poli lidských práv včetně práv nenarozených dětí.

Při tomto aktu přiznání vin se církev nedoprošovala světa a těch, kteří jí tak rádi předhazují její skutečné i domnělé viny, ale obracela se přímo k tomu, který zná naše skutečné úmysly a skutky a který jediný nám může odpustit a očistit nás od našich provinění. Zůstává však skutečností, že šlo o přiznání a očistění paměti především od těch vin, které nám především od dob osvícenství předhazuje okolní svět.

Nešlo ovšem o jednorázový akt, který by oddělil minulost tlustou čarou a tím ji definitivně odložil jako uzavřenou kapitolu. Musíme nadále myslet na to, jak skutečně vypadáme před tváří vševědoucího a vševědoucího Boha. A nejsou tu ještě jiné viny, které nás obtížily, i když nám je tento svět nevyčítá? Není naší těžkou obžalobou sám obraz současného světa? Kam jsme to dopracovali? Neocitáme se v situaci, že naše lidské a křesťanské svědomí je již samo těžce postižené všeobecnou erozí hodnot a není schopno docenit skutečný stav věci?

Naplnila se slova žalmisty: *Bůh shlíží z nebe na smrtelníky, aby viděl, zda je někdo rozumný a vyhledává Boha. Všichni pobloudili, všichni se zkažili, nikdo nedělá dobro, dočista nikdo* (Ž 53). Koho tedy lidé vyhledávají? Každý sám sebe. Ve světě, který nechce Boha, odstraňuje jeho znamení ze škol, jeho jméno ze své ústavy a jeho zákon ze svého

svědomí. Na takto uvolněném místě se uhostil satan v podobě extrémního egoismu, který ovládl mezilidské vztahy.

Nejvypělejší část světa, údajný dědic křesťanských tradic a kultury, s odvoláním na veřejné mínění svého (kdysi zcela křesťanského!) obyvatelstva legalizuje přímo ve svém zákonodárství skutky, které má *Hospodin v ohavnosti* (Dt 18,12). Nevkusnými obrazy zohavené domy, nároží a dopravní prostředky jsou jakoby veřejnou ilustrací skutečnosti, že v naší společnosti padla všechna tabu a ohavnosti zcela zdomácněly. Vadí pouze v tom případě, kde se jimi cítíme přímo ohroženi.

Nejvyšší hodnotou a prvním motivem všeho lidského jednání je úspěch konkretizovaný v materiálním zisku. Věci jsou dobré nebo špatné podle jediného posledního kritéria: podle toho, zda vynášejí, nebo nevynášejí. Jenže už před 2300 lety bylo známo: *Kdo miluje peníze, penězi se nenasytí, kdo miluje hojnost, nemá nikdy dost.* (Kaz 5,9)

Cílem práce a podnikání není na prvním místě služba druhým lidem a jejich potřebám, nýbrž obohacení. Je v zájmu maximalizace zisku, aby potřeby člověka byly neuspokojitelné, a proto jsou uměle vyvolávány a provokovány módními trendy a nákladnými propagačními kampaněmi, které si konec konců zaplatí ti, jimž jsou určeny, ať chtějí, nebo nechtějí. Vyhledka co nejvyššího zisku ospravedlňuje každou bezohlednost, ať už je to bezohlednost k lidem, kteří přicházejí o práci, nebo dokonce o svůj majetek, nebo bezohlednost k přírodě, jejíž tvárnost i zdroje jsou bezohledně drancovány na vrub současných i budoucích generací. V oblasti kultury představuje komercializace neboli motivace ziskem ospravedlnění čehokoliv, co jde na odbyt, bez ohledu na vkus a mravnost, naopak, využití nevkusů a nejnižších lidských pudů představuje cestu největšího odbytu, proto se vyplatí tuto nevázanou pudovost ještě více záměrně provokovat. Tragickou podobou takového komerčního zneužívání lidské slabosti je stále se šířící drogový byznys. Probuzená lidská podnikavost a chamtivost však neváhá vydat se za maximálními zisky stále rafinovanějšími cestami nejbezohlednějšího zločinu.

V této době liberalizovaného tržního hospodářství se pojednou cítíme téměř všude nějak ohroženi, protože už kolem sebe takřka nenacházíme, na co bychom se mohli opravdu spolehnout, ať už je to banka,

Nevkusnými obrazy zohavené domy, nároží a dopravní prostředky jsou jakoby veřejnou ilustrací skutečnosti, že v naší společnosti padla všechna tabu...

úřad, nemocnice, soud či obchod nebo podnik. Daleko větší ohrožení však musíme pociťovat v souvislosti s obrovským vědeckotechnickým pokrokem, který dal člověku do rukou prostředky takové účinnosti, že jejich zneužití ohrožuje samu existenci lidstva i světa. Jestliže jsme se donedávna obávali především možného zneužití obrovského arzenálu zbraní hromadného ničení, dnes k tomu přistupuje oprávněná obava ze zneužití informačních technologií a nejnověji obava ze zneužití genetického inženýrství. Tato obava je o to větší, že objevy na tomto poli nepřivádějí člověka k účt před Autorem veškerého stvoření, ale k rouhavě pyšnému prometheovskému sebevědomí. Co může zabránit člověku tak chtivému zisku a slávy, aby nezneužil ke svému obohacení zločinně to, co mu jeho objevy dávají do rukou?

(Dokončení příště)

Centrum pro rodinu a sociální péči ostravsko-opavské diecéze otevírá a všem nabízí nové pracoviště s názvem **PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ PŘÍROZENOU METODOU**. Poradna pro veřejnost sídlí ve Vítkovické nemocnici bl. Marie Antoníny a otevřena je od 1. dubna 2001 každé pondělí a středu od 8.00 do 18.00 hod., tel., záznamník: 069/563 32 40; E-mail: ppr@doo.cz. I vy máte možnost naučit se určit plodné a neplodné období v průběhu ženského cyklu. Jsme připraveni odpovědět na otázky: ● o plodnosti, o přirozených zákonitostech ● o ženském cyklu ● o principu metod přirozeného plánování rodičovství (PPR) ● o vysoce spolehlivé symptotermální metodě PPR ● jak usilovat o početí při touze po dítěti ● jak předcházet těhotenství ● o partnerských vztazích.

Nabízíme publikaci o PPR, záznamové tabulky, literaturu, těhotenský test zdarma, besedy nebo přednášky: ● o plodnosti a daru sexuality ● o symptotermální metodě plánování rodičovství ● o účt k životu s vysvětlením učení církve.

Děkujeme za vyškolení instruktorů a za písemné materiály sdružení CENAP Brno.

**STANOVISKO REDAKCE
NA VAŠE OHLASY**

Článek *Má se dát něco každému žebrákovi?* (Světlo č. 9 ze 4. 3. 2001) vyvolal řadu bezprostředních čtenářských ohlasů. Redakce je za ně vděčná, protože jedním z jejich dlouhodobých cílů je pomáhat utvářet srdce i tvář dnešního katolíka, a to předpokládá dialog v myšlení, slovech, skutcích. Zmíněný článek byl předložen především jako ukázka maximálního ideálního, ale realizovaného postoje redaktora R. Clateauxe, který na sebe vzal mimořádně velké břemeno profesionálního milosrdenství. Text je tedy informací, která nás podepře v konání dobra ve chvíli, kdy váháme, protože jsme ve svém postoji osamoceni. Není to směrnice. Každý máme poznávat; soudit tak, jak chceme být souzeni; konat milosrdenství v míře, po jaké toužíme pro sebe.

Redakce

dále např. „Kurs křesťanské státovědy“ a „Zákulisí novin“. Znamé jsou také jeho překlady, např. Mariánské hymny. Účastnil se i přednáškové činnosti ve františkánském Studium Catholicum, v Akademických týdnech, či v hnutí za svatořečení sv. Anežky České. V říjnu 1940 byl zatčen a převezen do Terezína, poté do Dachau, kde po mučení v trestním oddílu v únoru 1941 zemřel.

-ek-

60. výročí umučení Alfréda Fuchse

V sobotu 17. února 2001 se v břevnovském klášteře sv. Vojtěcha a sv. Markěty uskutečnilo vzpomínkové odpoledne na PhDr. Alfréda Fuchse, umučeného 16. února 1941 v Dachau. Byl to významný představitel české žurnalistiky a českého katolicismu 20.–30. let 20. století. Nejdříve se uskutečnila modlitba (č. A 5-21) u jeho hrobu na břevnovském hřbitově. Zde byl Fuchs pohřben tehdejšími převorem a pozdějším opatem Anastázem Opaskem poté, co pražské hřbitovy odmítly pohřbit urnu s jeho ostatky. V kostele sv. Markěty následovala mše svatá, celebrowaná převorem Siostrzonkem.

V pavilonu Vojtěška v zahradě kláštera pokračovalo setkání přednáškou Roberta Krumphanzla o Fuchsově životě. Vzpomínkami přispěl i pater Jiří Reinsberg. Ocenil Fuchsovu statečnost a pevnost v názorech. Četbou textů Eduarda Basse o zájezdu československých novinářů do Polska ve 30. letech zpestřila odpoledne herečka Eva Horká. Paní Františka Sokolová uvedla některé z Fuchsových textů a překladů.

Alfréd Fuchs se narodil 23. června 1892 v židovské rodině v Praze. Procházel z biblického rodu Levi, jehož příslušníci mívají na starých židovských hřbitovech náhrobky s konvičkou – jako znak jejich bohoslužebných úkonů. Na gymnáziu se Fuchs účastnil vyučování židovského i katolického náboženství. Během studia práv na Univerzitě Karlově navštěvoval přednášky prof. Tomáše G. Masaryka a pozdějšího pražského arcibiskupa Františka Kordače. Po roce 1918 pracoval až do svého zatčení nacisty jako redaktor v tiskovém odboru prezidia ministerské rady a publikoval články v časopisech. Roku 1921 přijal křest v katolické církvi v benediktinském klášteře Emauzy. Byl jedním z propagátorů křesťanského univerzalizismu a šířil mezikonfesní dialog, úctu a toleranci ke každému člověku. Vystupoval jako přesvědčený demokrat, obhájce a spolutvůrce masarykovské první republiky. Fuchs patřil též k nejvýraznějším kritikům komunistického a nacistického totalitarismu. Napsal 34 knih – nejznámější je autobiografický román „Oltář a rotačka“,

Liturgická čtení

Neděle 11. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 15,5-12.17-18
Ž 27(26),1.7-8a.8b-9abc.13-14 Odp.: 1a
2. čt.: Flp 3,17-4,1
Ev.: Lk 9,28b-36

Pondělí 12.3. – ferie

1. čt.: Dan 9,4b-10
Ž 79(78),8.9.11+13 Odp.: srov. Ž 103(102),10a
Ev.: Lk 6,36-38

Úterý 13. 3. – ferie

1. čt.: Iz 1,10.16-20
Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23 Odp.: 23b
Ev.: Mt 23,1-12

Středa 14. 3. – ferie

1. čt.: Jer 18,18-20
Ž 31(30),5-6.14.15-16 Odp.: 17b
Ev.: Mt 20,17-28

Čtvrtek 15. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5-10
Ž 1,1-2.3.4+6 Odp.: Ž 40(39),5a
Ev.: Lk 16,19-31

Pátek 16. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28
Ž 105(104),16-17.18-19.20-21 Odp.: 5a
Ev.: Mt 21,33-43.45-46

Sobota 17. 3. – připomínka sv. Patrika

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20
Ž 103(102),1-2.3-4.9-10.11-12 Odp.: 8a
Ev.: Lk 15,1-3.11-32

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
11.3. 12.3. 13.3. 14.3. 15.3. 16.3. 17.3.

Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	313	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	313	317	321	324	327	331	334
Antifona k Zach. kantiku	313	317	321	324	328	331	334
Prosby	314	318	321	325	328	331	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	314	318	322	325	329	332	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335

Nešpory: SO

Hymnus	268	268	268	269	268	269	268	268
Antifony	311	316	945	960	976	992	1009	336
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	311	316	319	323	326	330	333	336
Ant. ke kant. P. M.	312	316	320	323	327	330	333	337
Prosby	312	316	320	323	327	330	333	337
Záv. modlitba	314	314	318	318	325	328	332	339
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

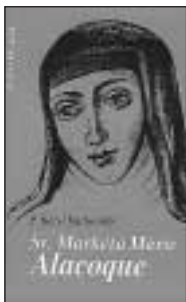

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

P. Karel Dachovský SV. MARKÉTA MARIE ALACOQUE

Kniha čtenáře stručně seznamuje s životem francouzské mystičky. Tato světice těžce bojovala o své povolání. Mnozí ji chtěli strhnout od řeholního života. Byla mystičkou už od mládí. Zapsala se hluboce do dějin církve, a to novým pohledem na Boží lásku. Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu je poselstvím pro všechny věky.

Rád, brož., zúž. A5, 52 stran, 49 Kč

MUDr. Štěpán Rucki, CSc. ALTERNATIVNÍ MEDICÍNA - POMOC, NEBO NEBEZPEČÍ?

Publikace zasluhuje pozornost všech, kteří se chtějí čestně vypořádat s lacinými a podvodnými recepty na neduhy lidstva. Autor velmi jasně, logicky a odborně rozebírá jednotlivé druhy alternativní medicíny, ukazuje, v čem jsou její zdánlivé úspěchy, ale zároveň odhaluje, v čem je ukryto nebezpečí. Je velmi cenné, že upozorňuje na veliké nebezpečí duchovní pasivity, kdy se člověk otevírá neznámým duchovním silám a dovoluje, aby pronikaly jeho bytost. Kniha seznamuje s pozadím a praktikami provozovanými v akupunkturu, fytoterapii, homeopatii, intuitivní medicíně, iridologii, reflexologii a řadě dalších léčebných postupů. Přes svou vysokou odbornost je kniha velmi dobře srozumitelná i laické veřejnosti.

Návrat domů, brož., A5, 136 stran, 135 Kč

C. S. Lewis RADY ZKUŠENÉHO ĎÁBLA

Ve vztahu ke zlým duchům se lidé mohou dopustit dvou závažných chyb. První z nich bylo nevěřit v jejich existenci. Druhou chybou je v ně věřit a současně mít o ně přílišný a nezdravý zájem. Ďáblové sami mají z obou těchto chyb stejně velkou radost.

Rady zkušeného ďábla, které ve svých dopisech dává Zmarchrob mladému Tasemníkovi (tak jsou v knize oba pojmenováni), jasně ukazují proľhanost a rafinovanost svůdce lidské duše – Satana. Čtenáři by však neměli zapomenout, že ďábel je lhář. Neměli by si myslet, že všechno, co Zmarchrob říká, je pravda – dokonce ani z jeho vlastního hlediska. Je velmi nepravděpodobné, že uvedené portréty jsou zcela přesné. Nicméně naznačují ledacos z toho, jak to v životě chodí a jak snadno lze sejít z cesty vedoucí k věčnému životu.

Návrat domů, váz., 144 stran, 195 Kč

PRO DĚTI

Anna Šmalcová: VELKÁ NOC

Omalovánky s příběhem o utrpení Pána Ježíše.

Cesta, brož., A5, 18 stran, 16 Kč

Upozorňujeme na možnost objednat knihy Matice cyrilometodějské s. r. o. na internetových stránkách www.maticecm.cz. Nabídka je průběžně aktualizována, k jednotlivým knihám jsou připojeny anotace a veškeré potřebné informace pro objednání a zakoupení titulu.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PONOŠ, 772 00 OLOMOUČ 2

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odesílatel: